

ΔΕΝ ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

Τῷ ἀγαπητῷ μου ΓΕΩΡΓΙῳ ΖΕΡΜΠΙΝῇ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΕΝΗ ΒΑΡΔΑΛΗ 24 ἐτῶν

ΠΕΤΡΟΣ 60 ἐτῶν

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΔΡΗΣ 28 ἐτῶν

ΑΝΝΕΤΑ 25 ἐτῶν

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν μικρὰν καὶ κομψήν. Εἰς τὸ βάθος θύρα· θύρα ἐπίσης ἀριστερᾷ φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Βαρδάλῃ· δεξιᾷ παράθυρον. Κλειδοκύμβαλον, γάστραι ἀνθέων καὶ φυτῶν ἐξωτικῶν, δύο μικραὶ τράπεζαι. Ἐπὶ τῇ μιᾷς τούτων ἀνθοδόχη πολύτιμος, ἐπὶ τῆς ἄλλης λεύκωμα φωτογραφίων. Παρ' αὐτὴν chaise—longue, ἀνάκλιντρα, ἔδραι....

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Χ. ΒΑΡΔΑΛΗ, εἰτα ΠΕΤΡΟΣ.

Ἡ Χ. ΒΑΡΔΑΛΗ, ξανθὴ καὶ ὡχρὰ, ὡς ἐκ λύπης καὶ ἀσθενείας μακρᾷ. φέρουσα μέλαιναν πένθιμον ἐνδυμασίαν. Περίεργον, ὁ Πέτρος δὲν ἤλθεν ἀκόμη. Πρέ-

πει νὰ τελειώνω γρήγορα. . Θὰ πάγω νὰ καθίσω σὲ κανένα νησί...
 'σ τὴν Σύρα. . 'σ τὴν Τήνο. . Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βλέπω πειὰ τὸ σπίτι
 αὐτὸ τόρα ποῦ πέθανε καὶ ἡ μητέρα μου. Μιὰ χήρα γυναῖκα τί
 νὰ τὸ κάμῃ ἓνα τόσο σπίτι. . Καὶ ὁ Πέτρος ; . Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος ἀπὸ
 τῆς θύρας τοῦ βάθους. 'Α ! νὰ τος. Λοιπόν ;

ΠΕΤΡΟΣ. Πφ ! . . τί ζέστη. . ἐπῆγα ποῦ λέτε, κυρία, καὶ τὸ
 ἔβαλα σὲ δυὸ ἐφημερίδες πῶς ἐνοικιάζεται. . . 'σ τὴν « Ἐφημερίδα »
 καὶ 'σ τὴ « Νέα ».

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καλὰ. . Μήπως ; . .

ΠΕΤΡΟΣ θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καί. . . διακόπτεται.

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Λέγε, λέγε. . .

ΠΕΤΡΟΣ δεικνύων μέγα τεμάχιον χαρτονίου λευκοῦ. Καὶ πῆρα καὶ αὐτὸ τὸ
 χαρτόνι νὰ κρεμάσωμεν ἓνα ἐνοικιαστήριον.

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀλαχούδ ἐστραμμένη. 'Α ! καλὰ ἔκαμες. Κρέμασέ το
 λοιπόν.

ΠΕΤΡΟΣ. Νά, τώρα νὰ τὸ γράψω. .

'Ο Πέτρος καταγίνεται γράφων μὲ μεγάλα στοιχεῖα προσεκτικῶς σχεδιάζων τ' αὐτὰ γράμ-
 ματα τοῦ ὑποδείγματος ὅπερ κρατεῖ.

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀδιαφόρως καὶ ἑλαφρῶς μειδιῶσα, περιστρέφουσα δὲ - ἄς σελί-
 δας βιβλίου ὅπερ ἔλαθεν ἀπὸ τῆς τραπέζης. Πρόσεχε μόνον μὴ κάμῃς ἀνορθο-
 γραφίας. Νὰ ρωτήσης καὶ τὴν 'Αννέτα. .

ΠΕΤΡΟΣ ὑπερηφάνως καὶ μικρὸν περιφρονητικῶς. Ναί, τὴν 'Αννέτα! 'Ε-
 κείνη βλέπεις ξέρεί πειὸ πολλὰ! Γιὰ δῆτε 'δῶ. Τῇ δεικνύει τὸ ὑπόδειγμα.

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μεταστροφικῶς καὶ μειδιῶσα. 'Α !

ΠΕΤΡΟΣ. Μοῦ τὸ 'δωσε ὁ μάγειρος τοῦ ἀντικυρνοῦ σπιτιοῦ. Γράφων
 ὁλονὲν καὶ ἀν:παρὰβάλλον. Τὸ 'γραψε ὁ ἴδιος, ἐκεῖνος ξέρεί καλὰ γράμ-
 ματα.

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Αὐτὸς εἶνε ὁ καὺμός σου καὺμένε Πέτρο. . .
 'Ε ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ. 'Ε ! μποροῦσα νὰ μάθω πειὸ πολλὰ ὅταν σᾶς ἐπῆ-
 γαινα σχολεῖτο, μικράκι ποῦ εἴσθε, καὶ ἤθελε νὰ μὲ μάθῃ καὶ μένα
 γράμματα ὁ κ. Κωστάκης. Τὰ θυμούσαστε ; . .

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Βαρυθύμως. Καλὲ ποῦ τὰ θυμήθηκες. . . 'Αφῆσε
 τ' αὐτά. . Περασμένα.

ΠΕΤΡΟΣ ὡσεὶ καθ' ἑαυτόν. Περασμένα, μὰ τί καλὸ παιδί. . . μεγάλως.
 Γιὰ κυτᾶζετε ὅμως. . 'Ὅσω γιὰ ν' ἀντιγράψω.

... Τῇ ἐπιδεικνύει τὴν πινακίδα. Τί ὥραϊα ! συλλασίζων. ΑΙΝΙΚΙΑΖΑΙΤΕ.

'Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Μπράβο ! Ὅστε καθηγητής. . . 'Εχει καὶ ἓνα...

ΠΕΤΡΟΣ σπεύδων. Λᾶθος ! 'Εχει κανένα λᾶθος ; περίεργος καὶ ὡσεὶ
 δυσπιστῶν. Μπᾶ ! πάγω νὰ τοῦ τὸ δεῖξω.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καλὲ δὲν βαρύνεσαι. .

ΠΕΤΡΟΣ. Μπᾶ ! ὅχι, κυρία... Αὐτὸ εἶνε προσβολὴ γιὰ τὸ σπίτι. .
"Ἐπειτα δὲ. . . ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ, εἶπ' ANNETA.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὁ καϋμένος τί καλὸς ! Ἡ μόνη του ὅμως ἀδυναμία ποῦ θέλει τώρα 'σ τὴν ἡλικία του νὰ μάθῃ γράμματα. Πιστὸς ὅμως ὑπηρέτης' ἐξ χρόνια τώρα ποῦ εἶμαι χήρα παραστέκεται σὰν συγγενής. Καὶ ἀκόμη πρὶν ποῦ ὑπέφερα μὲ τὴν ἀρρώστια τοῦ συζύγου μου, καὶ ὕστερα μὲ τὸν θάνατό τῆς μητέρας μου, αὐτὸς πάντα ἐστάθηκε σὲ ὅλα μὲ τόση προσοχὴ καὶ καλωσύνη... Δὲν ξέρω μόνο... μὰ ποῦ εἶνε ἡ Ἀννέτα... κυτᾶ τὸν κωδωνίσκον. "Ἄν εὔρισκα τριακόσαις δραχμαῖς καὶ ἓνα καλὸν ἐνοικιαστήν... "Ἐρχεται ἡ Ἀννέτα διὰ τοῦ βάθους.

ANNETA. Ἐσημάνατε κυρία ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. "Ἀκου νὰ σοῦ 'πῶ. "Ἄν ἔλθῃ κανεὶς γιὰ τὸ σπίτι...

ANNETA. Μπᾶ, τὸ ἀποφασίσατε λοιπὸν κυρία ;. . Τὸ νοικιάζετε ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, θὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Θὰ πᾶμε 'σ τὴν πατρίδα σου νὰ μείνωμε τὸ καλοκαίρι. .

ANNETA. 'Σ τὴν Τῆνο ; Τί ὥραϊα. Νὰ δῆτε πῶς θὰ σᾶς σηκώσῃ ὁ τόπος μας, κυρία !

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Πιστεύω. "Ἄν ἔλθῃ λοιπὸν κανεὶς γιὰ τὸ σπίτι, μὲ φωνάζεις ὅ,τι ὥρα καὶ ἂν ᾔνῃ.

ANNETA. Μάλιστα κυρία.

Ἡ κ. Βαρδάλη' ἐξέρχεται ἀριστερότερον.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ANNETA μόνη.

ANNETA. Τί καλὰ, θὰ πᾶμε 'σ τὴν Τῆνο. . . Ἡ καϋμένη ἡ κυρία. . τὴν λυποῦμαι ἀληθινά. . Τὸ τί ὑπέφερε. . τὴν λύπη της δὲν τὴν εἶδα σὲ ἄλλην γυναῖκα. Περ φέρεται ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Δὲν ἐγέλασε τ' ἀχειλὶ της μιὰ στιγμή. Διευθετῇ ποῦ καὶ που κάθισμά τι ἡ ἀνθοδόχην. Νέα κοπέλα ἀκόμη. . ρίπτουσα βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου. "Ε ! Πέτρο, γιὰτί πάλι τὸ ξεκρεμᾷς ; Ὅρίστε ! ὁ Πέτρος ξεκρεμᾷ τὸ ἐνοικιαστήριον. Πέτρο, δὲν μοῦ λές 'σ τὸ Θεό σου γιὰτί τὸ ξεκρεμᾷς ; Οὐφ ! θυμωμένος εἶνε. Πῶ, πῶ. . ἀνεβαίνει. Ἐπανερχομένη καὶ βαδίζουσα πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Μὰ τί νᾶχῃ ;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ANNETA—ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ εἰσπερχόμενος δρομαῖος καὶ ἐν θυμῷ. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Μὰ εἶνε πράγματα τακτικά!

ANNETA. Τί ἔχεις πάλι; σάν. .

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι σάν, ἀλλά. .

ANNETA. Μὰ τί;

ΠΕΤΡΟΣ περιφερόμενος ἄνω κάτω. Δὲν τὰ εἶδες τὰ διαβολόπαιδα ποῦ μὲ κοροϊδεύανε; ἰδίᾳ. Δὲν ἦτανε 'κεῖ ὁ ἀντικρυνὸς μάγειρος νὰ τὸν ρωτήσω.

ANNETA. Μὰ γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ ἐπιδεικνύων τὴν πινακίδα. Νά, γιὰ τὸ ἐνοικιαστήριο. Μὲ γελοῦσανε. Ἐχει λέγει ἀνορθογραφίες. . Δηλαδή ὅχι ἀνορθογραφίες... Νά. . ἔχει μία ἀνορθογραφία. .

ANNETA. Γιὰ νὰ δῶ. .

ΠΕΤΡΟΣ. Δές. . ἐσὺ ξέρεις καλλίτερα. .

ANNETA ἀναγινώσκουσα συλλαβιστί. Ἐνοικιάζεται. Ὅχι· καλὰ εἶνε. Νά: ἐνοικιάζεται.

ΠΕΤΡΟΣ. Μά, νά, ἔχει λέγει μιὰ ἀνορθογραφία. . ἐδῶ 'σ τὸ γιῶτα. Δεικνύει τὴν συλλαβὴν ΚΙ.

ANNETA. Ἄ! βέβαια, βέβαια, καὶ δὲν τὸ 'πρόσεξα!

ΠΕΤΡΟΣ περιχαρής. Ἐ! καθ' ἑαυτόν. Τὸ βρῆχα μόνος μου.

ANNETA. Βέβαια, δός μου τὸ μολύβι. (τῇ δίδει τὸ μολυβδοκόνδυλον).

ΠΕΤΡΟΣ. (μεταμελούμενος) Ὅχι, δός μου τὸ μένα. Τὸ λαμβάνει ὀπίσω. Ἐγὼ ξέρω καλλίτερα.

ANNETA. Ἄν θέλεις νὰ σοῦ τὸ διορθώσω, καλὰ, εἰδ' ἄλληῳς. . ὥστ' ἐθυμωμένη φεύγω.

ΠΕΤΡΟΣ. Μάτια μου. . Ἄς εἶνε. Ξέρεις καὶ σὺ γράμματα. . μὰ ξέρουνε καὶ ἄλλοι. Μὴν τὸ πέρνης ἀπάνω σου.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ANNETA—ΠΕΤΡΟΣ ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

Ἡ κ ΒΑΡΔΑΛΗ ἰσταμένη εἰς τὴν πλ. ἀν τῆς θύρας. Τί κάμνουν αὐτοὶ ἐκεῖ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλα λοιπὸν λέγε.

ANNETA. Τί νὰ λέγω. Διόρθωσε τὸ λάθος, νά, 'σ τὸ γιῶτα.

ΕΛΕΝΗ μετ' ἰδίᾳ. Ἄ! τοῦ διορθώνει τὸ λάθος.

ΠΕΤΡΟΣ. Μμμ. . Τὸ γιῶτα. . . δηλαδή. .

ANNETA. Κουτέ. . τὸ γιῶτα νά, κάμε το ἦτα. Αὐτὸ εἶνε ὅλο κι' ὅλο. Ὁ Πέτρος διορθώνει τὸ Ι εἰς ΚΙ εἰς Η. "Ἐχουσιν ἱστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τὴν κ. Βαρδάλην, ἀλλ' αὕτη βλέπει ὅ,τι γράφουσιν ἐπὶ τῆς πινακίδος.

ΠΕΤΡΟΣ. Μμμ. . "Ἐτσι λοιπόν. Τὸ ἐνοικιάζεται γράφεται τὸ κι μὲ ἦτα καὶ ὅχι μὲ γιῶτα.

ANNETA. Βέβαια, ἐγέρασες καὶ δὲν τῶμαθες.

ΠΕΤΡΟΣ. Προχωρῶν ἀντιθέτω· κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κ. Βαρδάλην καὶ χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ, θέτει τὸν δείκτην ἐπὶ τοῦ κροτάφου, ὡς μελετῶν τι. "Ενοικιάζεται! τὸ κι μὲ ἦτα βλέπων τὴν κ. Βαρδάλην καὶ ἰστάμενος. "Α !

"Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ προχωροῦσα. Τὸ διορθώσατε λοιπόν τὸ λάθος ; Μπράβο !

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί· δεικνύει τὴν πινακίδα. Ναί ἦταν ἓνα λάθος, ὅχι· λάθος δηλαδή, . . . ἓνα μικρὸ λάθος.

"Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ γελοῦσα. Καλὰ, καλὰ. Τώρα δὲν ἔχει κανένα. Βλέπεις τί θὰ πῇ συνεργασία· διδούσα γράμμα ὅπερ ἑκράτει πρὸς τὸν Πέτρον. Πάστο αὐτό, εἶνε διὰ τὸν κύριον Ζίζυφον.

ΠΕΤΡΟΣ. "Α ! ποῦ ζήτησε τὸ σπίτι ;

"Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί. Τοῦ γράφω πῶς ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ὀῇ.

ΠΕΤΡΟΣ ἐπαναλαμβάνων. Μπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ὀῇ.

"Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ εἰσερχομένη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Καὶ περνᾷς καὶ ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο νὰ ὀῇς ἂν ἦλθε τὸ Αἰγυπτιακό.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ANNETA—ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ. "Ε ! πάγω καὶ γώ. .

ANNETA. Βλέπουσα πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς ἐξῆλθε ἡ κ. Βαρδάλη. Τὴν καυμένην τὴν κυρία, πῶς τὴν λυποῦμαι.

ΠΕΤΡΟΣ. "Ας τα, γιατί μοῦ θυμίζεις τὰ παλῆα χρόνια ποῦ ἦτανε τόσο εὐτυχισμένη. . . Τὴν θυμοῦμαι μικρὸ παιδάκι ἀκόμη. Νά, τόσο δά. . . οὐδ' χρονῶν ἦτανε δὲν ἦτανε.

ANNETA. Τόσον καιρὸν λοιπόν ἔχεις μαζί της ;

ΠΕΤΡΟΣ. "Αμ δὲν σοῦ τῶχω· πεῖ. "Εγὼ τὴν ἐσήκωνα ὅς τὴν ἀγκαλιὰ μου. . . "Εγὼ ὕστερα τὴν ἐπήγαίνα σχολειὸ ὅς τὴν Σύρα. . Αὐτὴ δ' αὖ μ' ἔμαθε (μετ' ἀξιοπρέπειος) καὶ τὰ γράμματα. .

ANNETA. Ναί μὰ κάνεις καὶ ἀνορθογραφίες.

ΠΕΤΡΟΣ δυσχερῶν. "Ε ! μιὰ ἀνορθογραφία. . "Ας εἶνε. . Πάγω νὰ δώσω τὸ γράμμα. . καὶ νὰ κρεμάσω καὶ τὸ ἐνοικιαστήριον.

"Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ANNETA εἶτα ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

ANNETA. Ὠραία ἰδέα ποῦ τῆς ἤλθε τῆς κυρίας νὰ πᾶμε 'σ τὴν Τῆγο. Ἐχω τόσα χρόνια νὰ τὴν 'δῶ τὴν πατρίδα μου. Ἐσπερίζω μὲν. Τόσα χρόνια ποῦ εἶμ' ἐδῶ ἄσπρισα καὶ πάγω λίγο νὰ μὲ μαυρίσῃ ὁ ἥλιος τῆς. Μελαχροινὴ θάμαι πειρὸ νόστιμη.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ διὰ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας. Ἐφυγε ὁ Πέτρος... ἔ;

ANNETA. Μάλιστα κυρία.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ βαίνοῦσα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ὡς πρὸς ἐαυτὴν ὁμιλοῦσα. Τοὺς ἔρχεται δύσκολον νὰ τὸ 'νοικιάσουν τὸ σπίτι ἔτσι γιὰ μονοκατοικία.

ANNETA. Ἡ κυρία μὲ θέλει τίποτε;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὅχι, Ἀννέτα, πῆγαινε. Μόνο. ἡ Ἀννέτα ἴσταται μικρὸν μόνο ἂν μὲ ζητήσῃ κανεὶς, ξέρεις, θὰ τὸν δεχθῇς ἀμέσως.

ANNETA. Μάλιστα, κυρία.

Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μόνη.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἱπανερχομένη διὰ τοῦ νοῦ εἰς τὴν πρώτην σκέψιν τῆς. Μὰ καὶ κάτι τι θὰ ξεπέσω ἀκόμη ἀπὸ τὸ νοῖκι γιὰ νὰ τὸ δώσω τὸ σπίτι, παρὰ νὰ μένῃ ἀνοίκιαστο τρεῖς μῆνες ὥς που νὰ ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος, καλλίτερα ἀπὸ τώρα, φθάνει ὁ ἐνοικιαστής νὰ εἶνε καλός. Βλέπουσα περὶ ἐαυτὴν. Μόνο τόσα ἔπιπλα τί νὰ τὰ κάνω; Νὰ τὰ νοικιάσω μαζὺ δὲν μπορεῖ. νὰ τὰ πουλήσω δὲν ἤθελα, νὰ τὰ πάρω μαζὺ μου. μετὰ μικρόν. Ἄς εἶνε, θὰ σκεφθῶ. Ἐπειτα μπορεῖ νὰ μείνω 'σ τὴ Σύρα κι' ὅλα διαρκῶς. ἢ; ἐν ὁλίγῳ. Πῶς θὰ μοῦ φανῇ ὁ τόπος ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια. Δέκα χρόνια εἶνε ποῦ λείπω ἀπὸ τὴν Σύρα. Μετὰ θλίψεως καταφανοῦς. Τὰ καλλίτερα χρόνια μου ἐπέρασα ἐκεῖ. Τείνουσα τὸ οὖς. Ἄ!

ANNETA ἔωθεν. Μάλιστα, μονοκατοικία. Ἡ κυρία εἶνε μέσα. Ὅριστε!

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Κάποιος ἔρχεται γιὰ τὸ σπίτι, ἄς φεύγω.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ANNETA—ΚΟΔΡΗΣ εἶτα ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

ANNETA. Ἄ! ἡ κυρία θὰ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ὀλίγα λεπτά... μιὰ στιγμὴ παρακαλῶ καὶ ἔρχεται.

ΚΟΔΡΗΣ. Μὰ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὴν ἀνησυχήσω, ἔρχομαι ὕστερα.

ΑΝΝΕΤΑ. Ὁχι κύριε, δὲν τὴν ἀνησυχεῖτε. Ἐπειτα δὲ ἔχω τέτοιαν διαταγὴν. Βαίνει πρὸς τὴν θύραν τῆς κυρίας της, ὅτε ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ἡ κ. Βαρδάλη.

ΑΝΝΕΤΑ. Ὁ κύριος ἦλθε γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ προσποιουμένη ὅτι νῦν μόνον τὸν εἶδε καὶ βαίνουσα ὀλίγα βήματα πρὸς αὐτόν. Ἄ ! ὁ κύριος ἦλθε γιὰ τὸ σπίτι ;

ΚΟΔΡΗΣ ὑποκλινόμενος. Κυρία μου. .

Ἡ Ἀνέτα ἐξέρχεται.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καθήσατε, παρακαλῶ. Τῷ ὑποδεκνύει κάθισμα.

ΚΟΔΡΗΣ ὑποκλινόμενος. Εὐχαριστῶ περὶ τῶν ἐπισημάτων καὶ ζητῶν μέρος νὰ ἐναποθέσῃ τὴν ράβδον του. Ἄ ! ἀνακαλύψα; γωνίαν καὶ ἐπιστρέφων. Ἄν σᾶς ἦτο εὐκόλουν νὰ μοῦ πῆτε τοὺς ὅρους. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Γιὰ τὸ σπίτι ; Νὰ σᾶς πῶ. . .

ΚΟΔΡΗΣ καθήμενος. Ἄ ! μάλιστα. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ ἐνοικιάσω, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἓνα ταξεῖδι τὸ καλοκαίρι καὶ ἴσως μείνω γιὰ πολὺν καιρὸν εἰς τὰς Κυκλάδας, . . Εἶπα λοιπόν, ἀντὶ νὰ μένη. . .

ΚΟΔΡΗΣ. Φυσικά. . Πολὺ καλὴ σκέψις. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναὶ μάλιστα, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐζητοῦσα...

ΚΟΔΡΗΣ ὥστε ἀνησυχῶς. Ἐνοικιαστήν ; καὶ ἑαυτόν. Μὰ ἡ γυναῖξ' αὐτῆς. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, ἐνοικιαστήν. . . καὶ ἑαυτήν. Μὰ πῶς μὲ κυτᾶζει...

ΚΟΔΡΗΣ. ὦ ! ὦραϊα. Καὶ γὰρ ἐζητοῦσα σπίτι, νὰ ποῦ συμφωνοῦμε' καὶ ἑαυτόν. Αὐτὰ τὰ μάτια, ἡ φωνὴ αὐτῆς. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. καὶ ἑαυτήν. Περίεργον. Μεγάλως. Ἄν θέλετε λοιπόν νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε.

ΚΟΔΡΗΣ. ὦ ! ὅχι, κυρία μου περιττόν. Ἐπειτα δὲ τώρα ποῦ ἔμπαινα μέσα, εἶδα τόσα δωμάτια, τόσην εὐρυχωρίαν. . καὶ ἑαυτόν. Μνήσθητί μου Κύριε !

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἄ ! ναί, γιὰ εὐρυχωρίαν, ὅσην θέλετε.

ΚΟΔΡΗΣ. Εἶδα καὶ τοὺς σταύλους σας ὅς τὴν αὐλή.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, σταύλους χωρὶς ἄλογα. Τὰ ἐπώλησα καὶ κεῖνα. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἂν εὕρισκα ἓνα ἀγοραστήν καὶ γιὰ τὸ σπίτι. . .

ΚΟΔΡΗΣ. Τί ! τὸ δίδετε ; δηλαδὴ τὸ πωλεῖτε ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καὶ γιατί ὅχι ; καὶ ἑαυτήν. Πῶς μὲ κυτᾶζει...

Μεγάλως. Ὑποθέτω πῶς μὲ ἑκατὸ χιλιάδες δραχμὲς. . .

ΚΟΔΡΗΣ καὶ ἑαυτόν. Σὰν ἀπίστευτον. Μεγάλως. Δὲν θὰ ἦτο κακὴ

ιδέα. . . Ἐπειδὴ ὅμως μένω μὲ τὴν μητέρα μου θὰ ἤθελα νὰ τῆς δείξω ἓνα σχέδιον. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὅσω γιὰ σχέδιο, ἔχω ἓνα λεπτομερέστατον..

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἐγχειρόμενη. Βέβαια. . . ἀλλὰ ἡ μητέρα σας θὰ ἦτο ἴσως προτιμώτερον νὰ τὸ ἔβλεπε μόνη της.

ΚΟΔΡΗΣ. Ναί, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι λείπει. . . Εἶνε 'στὴ Σύρα.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἀ ! τότε ἀλλάζει. Νὰ σὰς δώσω λοιπὸν τὸ σχέδιο καὶ τῆς τὸ στέλνετε. . Βαίνει πρὸς τὸ δωμάτιόν της.

ΚΟΔΡΗΣ. Καλέ, μείνετε, δὲν εἶνε ἀνάγκη.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἀ ! μὰ δὲν εἶνε δά. . . Ἐξέρχεται ἀρσιτερόθεν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΚΟΔΡΗΣ εἶτα ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

ΚΟΔΡΗΣ. Βλέπων ἀκόμη πρὸς τὴν ἐξοδον. Μὰ τί γυναῖκα, τί χάρι, τί γλύκα. . . Καὶ πῶς τῆς πᾶνε τὰ μαῦρα. Μετὰ μικρόν. Δὲν εἶνε δυὸ λεπτά ποῦ τὴν εἶδα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς κατὶ μοῦ λείπει. Περιφέρει τὸ βλέμμα γύρω του. Δηλαδή δὲν πρέπει νὰ βεβαιώνω τίποτε, ὕστερ' ἀπὸ τὴν μυωπία μου καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία που ἔπαθα 'σ τὸ βapόρι, ποῦ ἐπῆρα ἐκείνη τὴ γρηὰ γιὰ κοριτσάκι, καὶ μὲ γελᾶ ἀκόμη ἡ μητέρα μου. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ ἦσαι μύωψ καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ βάλῃς καὶ γυαλιά. Μετὰ βραχύ. Μ' αὐτὴ εἶνε ἀλλοιώτικο. . . δὲν 'μπορεῖ νὰ ἦνε ἄσχημη, οὔτε γρηά. . Καλὲ δὲν εἶδες τί χάρι, τί φρεσχάδα ποῦ σκορπᾷ γύρω της, τί γλύκα ποῦ ἔχει ἡ ὁμιλία της. Ἡ ὁμιλία της. . . μὰ κάπου τὴν ἔχω ξανακούσει τὴν ὁμιλία της.

Ἐγώ. . . μετὰ βραχύ. Ἐλα δά, ἔχει γούστο νὰ πῶ πῶς εἶμαι καὶ ἐρωτευμένος 'κειδιστὴν ἱλαρῶς, ὥστε ἐρωτευόμενος ἐαυτόν. Ἀς εἶνε δὲν λέω αὐτὸ, μὰ. . σκαλιζὼν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης album. . . ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶνε ὥραία. Ἀνοίγει ἐν καὶ φυλλομετρεῖ ἀδιαφόρως. Εἶνε ὥραία, ὥραία γυναῖκα. . . Νὰ καὶ ἡ καυμένη ἡ Ἀλεξάνδρα βλέπων πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς ἐκῆλθεν ἡ κυρία Βαρδάλη. Ἀργεῖ πολὺ μοῦ φαίνεται. Φυλλομετρεῖ καὶ πάλιν αἴφνης ἱσταται πρὸ τινος φωτογραφία. Μπά ! ἡ Ἐλένη. . . ἡ Ἐλένη. . . ἡ παλαιά μου ἀγάπη. . . Μὰ πῶς, καταθέτε: τὸ album, μὰ πῶς βρίσκεται ἡ Ἐλένη ἐδῶ; ὦ ! βέβαια ἡ κ. Βαρδάλη θὰ τὴν γνωρίζῃ, θὰ μοῦ πῇ τί γίνεται, ποῦ εἶνε. . . Μεταχολικῶς. Πόσο καιρό, χρόνια δηλαδή ! ἔχω ν' ἀκούσω γι' αὐτήν. Σῶνους. Τὴν καυμένη, πῶς τὴν ἀγαποῦσα ! . . Τὴν ἀγαποῦσα, μὰ δὲν τῆς τὸ εἶπα ποτέ. . . Τέτοιος ἦμουν πάντα. . . δειλός. Ἡ τελευταία φορὰ ποῦ τὴν εἶδα μετὰ μι-

κρόν, πῶς μοῦ κοστίζει· ποῦ τὰ θυμοῦμαι. . ἑπαναβλέπει τὴν εἰκόνα ἥμουν νὰ φύγω, ἐπὶ γαίνα 'σ τὴν 'Αγγλία, χειμῶνας. Δεκέμβριος μῆνας, ἤμαστε μαζί περίπατο καὶ ἐμαξεύαμε ἀνεμῶνες προσβλέπων τὴν εἰκόνα. Καὺμένη Ἑλένη! ζῆς ἄρά γε ἀκόμη; Τῆς ἔδωκα ἓνα μπουκέτο, τῆς καλλίτερες... μ' ἐκύτταξε καὶ μοῦπε: εὐχαριστῶ. Γιατί νὰ μὴ τῆς τὸ πῶ πῶς τὴν ἀγαποῦσα; Βλέπων πρὸς τὴν θύραν. Μὰ πῶς ἄργεϊ ἡ κ. Βαρδάλῃ. . Τότε μόνος 'σ τὴν 'Αγγλία τὴν ἐνθυμούμουν καθεμέρα. . τῆς ἔγραφα στίχους. . στίχους μάλιστα. . ἄλλὰ δὲν τοὺς τῆς ἔστειλα. Εἶχαμε τότε μίαν κοινὴν φίλην, ἀπέθανεν ἡ καὺμένη, καὶ αὐτῆς ἐξωμολογούμην καὶ τοὺς στίχους καὶ τὸν ἔρωτά μου. Μετὰ μικρὸν καὶ προσβλέπων τὴν εἰκόνα. Τὸν ἔρωτά μου δηλαδὴ τὸν εἶχεν ἐννοήσει· ἀλλὰ τὴν ὥρκισα νὰ μὴ τῆς πῇ τίποτε. Καὺμένη Ἑλένη. . Στρεφόμενος πρὸς τὴν θύραν. Μά. .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἤργησα ὥς που νὰ τὸ εὔρω, καὶ σᾶς ἀφῆκα καὶ μόνον.

ΚΟΔΡΗΣ. Καθόλου, κυρία μου. καθ' ἑαυτὸν. Μὰ ὅσω τὴν βλέπω. μεγάλως. Ἐπειτα δὲ εὐρῆκα συντροφιά, δὲν ἤμουν μόνος.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Περιθλέπουσα. Συντροφιά; καθ' ἑαυτήν. Ὅσω τὸν κυττάζω. . .

ΚΟΔΡΗΣ δεικνύων τὸ λεύκωμα. Ναὶ συντροφιά, μιὰ παλαιὰ γνωριμία. Ἡ κ. Βαρδάλῃ πλησιάζει νὰ ἰδῇ. . Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε συγκεκινημένους λίαν ποία εἶνε αὕτῃ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ Ἀφοῦ εἶδε, μόλις συγκαταουμένη ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ὡσεὶ καθ' ἑαυτήν. Αὐτὸς εἶνε. Τὸν προσβλέπει μετ' ἐνδιαφέροντος. Αὕτῃ λοιπὸν εἶνε ἡ παλαιὰ σας γνωριμία;

ΚΟΔΡΗΣ Ναί.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ πλησιάζουσα τὸ πρόσωπόν της πρὸς αὐτόν. Εἶνε. . . μὰ πῶς. . . μετὰ συγκινήσεως. Μὰ δὲν εἰμ' ἐγώ;

ΚΟΔΡΗΣ. Κατὰ πῆχτος. Σεῖς; Ἐσύ; ἀφίπων τὸ λεύκωμα. Ἑλένη! λαμβάνω τὰς χεῖρας τῆς. Εἶσαι σύ, Ἑλένη, καὶ νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω!..

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Κωστάκη! συγκεκινημένη. Ἀμ' ἐγώ; Καὶ ὅμως σὰν κάποιος νὰ μου τό λεγε.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀχ Ἑλένη! ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του καὶ περιβάλλων αὐτήν. Κάτι ἐννοιωθα μέσα μου ἅμα σὲ κυττάζα.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀτινίζουσα αὐτὸν προσεκτικὰ. Μὰ τόσο 'που ἄλλαξες.

ΚΟΔΡΗΣ. Τότε δὲν εἶχα οὔτε μουστάκι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Τότε. . ἄχ τί κακὸ ποῦ μοῦ 'χαμες.

ΚΟΔΡΗΣ. Καχό; Ἐγὼ σοῦ ἔκαμα κακὸ ποῦ σ' ἀγαποῦσα σὰν θεό μου μυστικά;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, μυστικά, τί μ' ὠφελοῦσε τὸ μυστικά ;..
 "Αν μοῦ τῶλεγες οὔτε θά'φρευγες οὔτε θά παντρευόμουνα.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ἐπαντρεύθης ; Οὔτε ἠθέλησα νὰ μάθω ποτέ...
 μὲ ποιόν ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Βέβαια. . εἶμαι κυρία Βαρδάλη. . . δηλαδὴ
 χήρα κυρία Βαρδάλη. .

ΚΟΔΡΗΣ περιχαρής. Χήρα ; φιλῶν ἐρωτικῶς τὴν χεῖρα της. Φιλῶ τὴν
 ὠραιότεράν χεῖρα τοῦ κόσμου.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀποσύρουσα τὴν χεῖρα της. Βλέπω ἔμαθες μὲ τὸ πα-
 ράπάνω ὅσα δὲν ἤξευρες τότε νὰ μοῦ πῆς.

ΚΟΔΡΗΣ. Δὲν ἤξευρα νὰ σου τὰ πῶ μὰ τ'άγραφα. Τί τράβηξε ἡ
 καυμένη ἡ Λουκία ἀπὸ τοὺς στίχους μου. Καθεμέρα καὶ καινούρ-
 γιους. Νά, τὴν ἡμέρα πούφευγα τῆς ἔδωκα. . . Ἄκου νὰ δῇς. Φέρει
 τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀνασείων τὴν κόμην, ὥστε ἐμπνεόμενος.

« Μέσα 'σ τὰ βάθνη τῆς καρδιᾶς μου νοιώθω

« Κάτι φωλεύει, κάτι σπαρταρᾷ,

« Πότε μ' ἐλπίδα μοιάζει καὶ μὲ πόθο

« Κι' ἄλλοτε λύπη, μὰ ποτὲ χαρά.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἐνῶ τὸν ἤκουε προσεκτικὰ καὶ ἐρωτύλως ἐγείρουσα τοὺς βρα-
 χίονας καὶ ἐρείδομένη ἀπὸ τῶν ὥμων του ἐξακολουθεῖ.

« Ἄχ ! τίνος πόθος μέσα μου φωλεύει ;

« Σὰν τίνος ἡ ἐλπίδα νὰ μὲ ζῇ ;

« Ποιὰ λύπη καθεμέρα μ' ἀγριεύει ;

« Γιατί δὲν εἶνε καὶ ἡ χαρὰ μαζί ;

ΚΟΔΡΗΣ ἐκπληκτος. Μά. .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ φέρουσα τὸν δείκτην εἰς τὸ στόμα της καὶ φράσσουσα τὸ ἰδικόν
 του διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐξακολουθεῖ.

« Ἄχ ! ὅλ' αὐτὰ ποῦ νοιώθω 'σ τὴν καρδιά μου

« Εἶνε γιὰ μιὰ γλυκεῖα ξανθομαλλοῦ.

« Εἶν' ἔρωτας τὰ τόσα βάσανά μου,

« Εἶν' ἔρωτας ποῦ θά πετάξῃ ἄλλοῦ.

ΚΟΔΡΗΣ ἐνθουσιῶν καὶ θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ.

« Δὲν ξέρει.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ διακόπτουσα.

...πῶς τὴν ἀγαπῶ δὲν ξέρει.

« Καὶ δὲν τολμῶ καὶ γὼ νὰ τῆς τὸ πῶ,

« Φαρμακωμένος φεύγω 'σ ἄλλα μέρη,

« Φαρμακωμένος φεύγω κι' ἀγαπῶ.

ΚΟΔΡΗΣ. Διαμαρτύρομαι, ὁ τελευταῖος στίχος θέλει διόρθωμα :
Γυρίζω ἀπὸ τὰ ξένα κ' ἀγαπῶ

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μετὰ τρυφερότητοϊ. Κι' ἀγαπᾷς ;

ΚΟΔΡΗΣ λαμβάνουν αὐτὴν ἡρέμα ἀπὸ τῆς μέσης καὶ καταριλῶ. Δὲν ἀγαπῶ. .
λατρεύω.

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Σὺ τ' ἀγραφεῖς καὶ γὰρ τ' ἀποστήθιζα.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ! δὲν μοῦ εἶπες πῶς τὰ ἔμαθες ; ποῦ τὰ
ἤρρες ; Ἦ Λουκία. . .

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, ἡ Λουκία μοῦ τὰ ἔδωσε ἅμα ἔφυγες.
Τότε ἐτόλμησε νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ ὅλον σου τὸν ἔρωτα. . καὶ
μοῦ ἔδωσε καὶ ὅλους σου τοὺς στίχους.

ΚΟΔΡΗΣ. Καῦμένη Λουκία.

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὑστερα ἐσκέφθημεν, δηλαδὴ ἐσκέφθη ἐκείνη
πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ ἐπερίμενε
τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ τὸ πῇ τῆς μητέρας μου.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ;

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Αἴφνης παρουσιάσθη ὁ σύζυγός μου, ὁ κύριος
Βαρδάλης. Ἐγὼ ἐννοεῖς. . ἀλλὰ ὁ θεῖος. . . ποίος μπορούσε νὰ πῇ
ὅχι 'σ τὸ θεῖο ! Τότε μ' ἐπροίκισε καὶ μ' ἐπάντρεψε ἀμέσως.
Ἐξήσαμε λίγο, τρία ἔτη μὲ τὸν σύζυγόν μου μαζὺ καὶ ὕστερα
μ' ἄφηκε χήρα, ἐξ χρόνους τώρα. .

ΚΟΔΡΗΣ. Σὲν ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται.

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἀπὸ τότε ἐζοῦσα μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὸν
Πέτρο, τὸν θυμᾶσαι τὸν Γέρο Πέτρο;

ΚΟΔΡΗΣ. ὦ ! Βέβαια.

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἀλλὰ πρὸ πέντε μηνῶν ἀπέθανε ἡ μητέρα
μου καὶ ζῶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις. . .

ΚΟΔΡΗΣ διακόπτων. Τοῦ Βαρδάλη ;

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ κολαφίζουσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στόματος διὰ τῆς δεξιᾶς ἑλοφρά.
Εἶσαι κακός. Μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ μὲ
τοὺς στίχους σου.

ΚΟΔΡΗΣ μὴ πιστεύων. Τοὺς στίχους μου ;

Ἦ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί. Τοὺς ἔχω κληρονομήσει ἀπὸ τὴν Λου-
κίαν ὅλους. Τοὺς ἔδεσα μ' ἓνα μαροκινὸ κόκκινο καὶ εἶνε ἓνα ὠραῖο
album τώρα. Νά, μέσα 'σ τὴν κάμαρά μου πῆγαινε. θὰ τοὺς εὐ-
ρῇς. Ἀπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι. . . δίπλα 'σ τὸ κρεβάτι μου.

ΚΟΔΡΗΣ. Περιχαρής. Ἀλήθεια ; Τρέχω. Ἐξερχόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς
θύρας καὶ ἐπιστροφόμενος. Χρυσῇ μου Ἑλένῃ. Τῆς πέμπει φίλημα διὰ τῆς δεξιᾶς.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ εἶτα ANNETA.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ πίπτουσα ἐπὶ ἀνακλίντρον ὡς λιπόθυμος. Ἄχ ! Παναγία μου. . . Τὴν ἀξίζω αὐτὴ τὴν εὐτυχία ; Ἐσὺ μοῦ στέλνεις τὸν Κωστάκη ; Ναί, τὴν ἀξίζω γιατί τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ παιδί. Μικρὸ κορίτσι ἤμουνα, δώδεκα χρονῶ, καὶ ἔνοιωθα μέσα μου ἓνα κρυφὸ πόνο γι' αὐτόνε. Ὑστερα που μεγάλωσα, ὁ πόνος μου μεγάλωνε. Καὶ ἅμα ἦταν νὰ φύγῃ πῶς ἐκρατήθη καὶ δὲν τοῦ τὸ εἶπα. Νά, αὐτοὺς τοὺς στίχους ποῦ ἤθελε νὰ μοῦ ἀπαγγεῖλῃ τότε. . . θαρρεῖς πῶς τοὺς ἔχω γράψῃ ἐγὼ ἡ ἰδία. . . εἶνε τὰ ἰδία μου τὰ αἰσθήματα. Μετὰ μικρόν. Κ' ἂν μ' ἀγαποῦσε ἀκόμη μετὰ τὴν σκέψιν. Μ' ἀγαπᾷ, μοῦ τὸ 'πε ὁ ἰδιος. . . Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω, δὲν τολμῶ, μὰ τὸν ἀγαπῶ.

ANNETA εἰσερχομένη διὰ τοῦ βάρους. Κυρία, ὁ κύριος Ζίζυφος ἔστειλε τὸν ὑπηρέτην του. Σὲ λίγο, εἶπε, θὰ περάσῃ ὁ ἰδιος ἀπὸ δῶ, νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀπερημένη. Ὁ κύριος Ζίζυφος θὰ ἔλθῃ γιὰ τὸ σπίτι ; καλὰ. . .

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω, ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάρους ἄνω κάτω καὶ θυμωμένος. Κρατεῖ τὴν πινακίδα τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν ἐπιδεικνύει. Φαίνεται προστεθειμένον τὸ μόνιον ΔΕΝ. Ἀκοῦς ἐκεῖ. . . ἀστυνομία σοῦ λέει. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἔκθαμβος. Τί τρέχει πάλι ;

ΠΕΤΡΟΣ. Καλὲ ἀκοῦτ' ἐκεῖ στρεφόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάρους. . . Ἀστυνομία σοῦ λέει ἔχομε. . . καὶ μάλιστα στρατιωτικῇ.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἐλα δῶ λοιπόν, γιὰ πές μου τί ἔχεις ;

ΠΕΤΡΟΣ. Καλὲ κυρία, μὰ εἶνε πράγματα αὐτὰ τίμια ; δεικνύων τὴν πινακίδα. Δὲν βλέπεις ἐδῶ. Νὰ κάθῃ ὁ ἄλλος νὰ γράφῃ ἐνοικιάζεται καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ νοικιάσῃ τὸ σπίτι του.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἰδοῦσα καὶ μειδιῶσα Ἄ ! γι' αὐτό ;

ΠΕΤΡΟΣ. Μὰ γελαῖτε καὶ σεῖς. Δὲν εἶδατε τί μοῦ γράφαν ; Δὲν ἐνοικιάζεται ! τὰ παληόπαιδα ! Ὁ Πέτρος στρέφει τὴν πινακίδα νὰ τὴν δείξῃ πρὸς τὴν Ἀννέτα. Ἐπῆγαν καὶ μου κόλλησαν καὶ ἓνα ΔΕΝ γιὰ καπέλο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω, ΚΟΔΡΗΣ.

ΚΟΔΡΗΣ εἰσερχόμενος ἀριστεροῦθεν καὶ κρατῶν τὸ λεύκωμα τὸ ἐρυθρὸν ἀπὸ χειρὸς
Σπεύδει πρὸς τὴν κ. Βαρδάλη παρὰ τὴν θύραν οὔσαν καὶ τὴν λαμβάνει ἀπὸ τῆς ὀψέως
χωρὶς ἵα προσεῖν ὅτι εἶνε παρόντες ἡ Ἀννέτα καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἀναγινώσκει

« Μὰ σὺ γαλανομμάτα μου χρυσῇ
« Τὸ στόμα τους μὲ δυὸ λογάκια κλεῖσει
« Καὶ πὲς πῶς ἀπιστῇ δὲν εἶσαι σὺ,
« Μ'αὐτὴ ποῦ μὲ τρελαίνει σὺ πῶς εἶσαι.

Τὴν φίλε! ἐπανειλημμένως.

ΠΕΤΡΟΣ ἐκπληκτος πρὸς τὴν Ἀννέτα. Ἀννέτα, ἔ! Βλέπω καλὰ ;

ANNETA τῷ Πέτρῳ ἰδίᾳ. Σσσσ. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μεταστρεφόμενη. Πέτρε, . . δὲν τὸν γνωρίζεις ; ὁ
Κωστάκης !

ΠΕΤΡΟΣ σπεύδων πρὸς τὸν Κωδρὴν περιχαρὴς καὶ λαμβάνων καὶ καταφιλῶν τὰς χεῖ-
ρας του. Ὁ Κω. . . ὁ Κωστάκης. . . Κύριε Κωστάκη.

ΚΟΔΡΗΣ. Τὸν καλὸ μου τὸν Πέτρο.

Ἀκούεται ὁ κωδωνίσκος τῆς ἐξόδου.

ANNETA. Ἀ ! ἔρχεται ὁ κύριος Ζίζυφος σπεύδει πρὸς τὴν ἐξόδον. Νὰ
τὸν φέρω μέσα ; ἔρχεται γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ συγκρατοῦσα τὴν Ἀννέταν. Ὁ κύριος Ζίζυφος ἀντι-
ζουσα τὸν Κωδρὴν. Πές του, πές του πῶς δὲν ἐνοικιάζεται. . . θὰ τὸ
κρατήσω μόνη μου.

ΚΟΔΡΗΣ ἀντιζῶν αὐτὴν τρυφερῶς ἀρ' ἧς ἀνγγέλλῃ ὁ κύριος Ζίζυφος καὶ λαμβά-
νων τὴν χεῖρα τῆς. Εὐχαριστῶ. . . Θὰ τὸ κρατήσωμε οἱ δυό.

ΠΕΤΡΟΣ ἀντιζῶν ἀμφοτέρους μετὰ γαρῶς μεγάλης καὶ ἑννοῶν. Οἱ δυό; Οἱ τρεῖς,
οἱ τέσσερες. Σπεύδων καὶ φωνάζων. Ἀννέτα, νά, πάρε καὶ τοῦτο. . . δίδων
τὴν πινακίδα. Εἶχαν δίκηρο ἀλήθεια τὰ παιδιὰ, νά, κρέμασέ το. Δὲν
ἐνοικιάζεται!.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἰανουάριος 1893.

[Ἐλήφθη ἐκ τοῦ ὁμωνύμου διηγήματος τοῦ κ. Γ. Δροσίνη, διδα-
χθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Σύρῳ τῇ 6 Μαρτίου 1893 ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου
« Ἀπόλλων » ὑπὸ τῶν ἡθοποιῶν : κυριῶν Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου καὶ
Φωτεινῆς Δημητροπούλου καὶ τῶν κ. κ. Εὐτυχ. καὶ Ἰωάν. Βονασέρα.]